

OMA KOL

KAMPVUURVERHAAL

6-7

8-10

11-13

14-16

Een bizar verhaal voor kinderen vanaf een jaar of acht. Lees het aandachtig door voordat je het gaat voorlezen bij een kampvuur of voor het slapen gaan. Maak een inschatting of het te eng is voor je groep. Alhoewel... zijn we niet allemaal heelhuids onze kindertijd doorgekomen met sprookjes als Roodkapje en Sneeuwitje?

Diep in een groot bos staat het huisje van Oma Kol. Oma Kol is bijna honderd, maar ze weet zich nog steeds in haar eentje te redden. Hoe? Dat weet niemand. De mensen zien haar eigenlijk nooit in het dorp. Maar af en toe komt een wandelaar haar tegen in het bos. Dan is ze paddestoelen aan het plukken, of kruiden. Op een dag in de zomer stapt er een meisje uit de bus, midden op het dorpsplein. Ze heet Helen en ze is negen jaar. Aan een vrouw op straat vraagt ze: "Waar kan ik Oma Kol vinden?" "Oma Kol... Oma Kol... oh, die Oma Kol! Die woont midden in het bos, meisje. Wat moet jij daar nou zoeken, bij die oude vrouw?" "Ze is mijn overgrootmoeder", antwoordt Helen. "Ik heb nu vakantie, en we staan hier vlakbij op de camping. Toen dacht ik: ik ga Oma Kol eens opzoeken." Helen is opgewekt. Ze voelt zichzelf heel groot, na dat kleine stukje met de bus in haar eentje, van de camping naar het dorp. De vrouw kijkt haar hoofdschuddend aan. Ze kan er nog steeds

niet over uit; bezoek voor die rare Oma Kol. "Weet Oma Kol dat jij haar achterkleinkind bent?" vraagt ze nog. Helen aarzelt en haalt dan haar schouders op. Dat weet ze eigenlijk niet, maar Oma Kol snapt het vast wel als ze het uitlegt. "Nou ik zal je de weg wel wijzen", zegt de vrouw. "Kijk, daar begint het bospad. Als je steeds maar rechtdoor loopt, dus niet linksaf gaan of rechtsaf, dan kom je na een kwartiertje in de buurt van haar huis. Daar moet je maar even goed om je heen kijken. Ik geloof dat het dan ergens aan de rechterkant is, achter een heel dicht en donker dennenbos. Succes!"

Huppelend verdwijnt Helen in het bos. De zon schijnt en overal hoort ze vogels zingen. Het is een prachtige dag. Gaandeweg word het bos dichter en donkerder. En het is net alsof het ook steeds stiller wordt. Als ze al best een poos gelopen heeft, hoort ze helemaal niets meer en aan de rechterkant is een groot, dicht en donker dennenbos. Het bospad is niet meer dan een konijnenpaadje. Hier ergens zou het dus moeten zijn, het huis van haar overgrootmoeder. Helen gaat van het pad af en kijkt zoekend om zich heen. Daar misschien, of is dat daar een doorgang, tussen de braamstruiken door... Helen voelt een vage onrust bij zich opkomen. Wat een raar bos, hoe kan iemand hier wonen? En waarom keek die mevrouw in het dorp zo vreemd toen ze naar Oma Kol vroeg? Zou ze wel goed gelopen zijn? Met een schok beseft ze dat ze onmogelijk de weg nog terug kan vinden. Ze is door zoveel kruip-door-sluip-door bosjes en struiken gegaan. En nu kan ze niet verder door een groot soort wilde struiken, vol gemene doorns. Ik zit fout, denkt ze, ik geef het op. Ik moet nu maar proberen om weer een paadje terug naar het dorp te vinden. Maar welke kant ze ook op loopt, een pad vindt ze niet meer. Gelukkig raakt Helen niet snel in paniek, maar ze vindt het toch wel vreemd. Er moet toch ergens een pad te vinden zijn... Wat is hier aan de hand?

"Wat is er meisje?" Helen voelt hoe haar haren rechtop gaan staan. "Wat is er met je?", hoort ze weer. Ze kijkt om en ziet een stokoude vrouw staan, met wilde grijze haren, grote zwarte ogen en met rode lippenstift op haar smalle lippen. Helens hart klopt in haar keel. "Ik ben de weg kwijt, mevrouw, ik ben op zoek naar Oma Kol". "Oma Kol?" De oude vrouw

illustratie: Wouda Koelewijn

begint hard te lachen. "Nou die heb je gevonden. Ik ben Oma Kol!" Blij springt Helen op. "Ik ben Helen, uw achterkleindochter!" roept ze uit. "Helen van Margreet?" vraagt Oma Kol. "Nee, mijn moeder heet Els", zegt Helen. "Zij is de dochter van Margreet. Maar mijn oma Margreet is al vijf jaar dood." "Onzin", zegt Oma Kol. "Onzin, die is niet dood. Ik heb haar vorige week nog gesproken."

Helen staat sprakeloos, maar Oma Kol gaat er niet op in. Ze pakt Helen bij haar arm en draait zich om. "Kom," zegt ze, "we gaan naar huis, je zult wel dorst hebben." "Nou en of", zucht Helen opgelucht." Ze merkt niet dat de doornstruik een stukje opzij gaat, en via een smal pad bereiken ze snel oma's huis. Nou ja, huis... het is meer een bouwval op een kleine open plek, midden tussen de eeuwenoude beuken. Ze gaan naar binnen. "Ga jij maar eens lekker zitten, dan maak ik limonade voor je klaar", zegt Oma Kol. Voorzichtig gaat Helen op een stoel zitten. Op de vensterbank ziet ze een grote zwarte kat liggen. 't Enorme beest kijkt haar strak aan.

"Hoe zei je ook alweer dat je heette?" vraagt Oma Kol als ze een groot glas rode limonade voor Helen neerzet. "Helen", zegt Helen, en ze neemt onmiddellijk een paar grote slokken, zo'n dorst heeft ze.

"Zo Helen, dus jij komt gezellig bij me wonen. Nou, ik heb je kamertje al klaar hoor, meisje. En alle kneepjes van het vak zal ik je leren. Binnen niet al te lange tijd ken je alle geheimen en mysteries van het leven."

Ze is de war, die oude Oma Kol, denkt Helen en ze zegt luid en duidelijk en vriendelijk: "Nee, oma, ik kom niet logeren. Ik kom alleen maar even op bezoek!" Ze zet het glas aan haar mond voor de laatste slok. Eigenlijk smaakt de limonade een beetje bitter, merkt ze nu.

"Je hoeft niet zo hard te praten, hoor. Ik ben niet

doof", zegt Oma Kol. "Ik denk dat je 't nog niet begrijpt, meisje. Jij blijft hier wonen. Jij wordt mijn opvolgster..."

Opeens wil Helen weg. Hier klopt iets niet; ze weet niet wat, maar ze voelt aan alles dat ze weg wil. Maar als ze op wil staan lijkt het wel alsof haar benen niet mee willen werken. Het lukt haar niet uit haar stoel te komen... Angstig kijkt ze naar de oude vrouw. Die kijkt nieuwsgierig terug. "Hoe oud ben je eigenlijk, Helen?" vraagt ze dan vriendelijk. "N-n-negen jaar," stottert Helen. Oma schrikt een beetje en schiet dan in de lach: "Oeps, dan ben je nog te jong. Je moet tien jaar zijn om zo'n studie te mogen doen. Zo staat het in de boeken. Dus dan moet je volgend jaar maar terugkomen!" Vriendelijk klopt Oma Kol op Helen's knie. "Ga nu maar, m'n kind." "Maar... maar ik weet niet meer hoe ik het bos uit moet komen," zegt Helen. Opgelucht merkt ze dat haar benen het gewoon weer doen, en dat Oma Kol al voor haar uit loopt naar de deur. "Ik breng je tot de rand van het bos. En die plek moet je onthouden, want daar haal ik je over precies een jaar weer op. Kom nu."

Zwijgend lopen ze terug door het dichtbegroeide bos. De zon gaat al onder en het bos wordt wat schemerig. Nou, dat kan ze op haar buik schrijven, denkt Helen bij zichzelf, terwijl ze achter de oude vrouw aanloopt. Dit was eens maar nooit weer. Ik kom hier echt niet terug... "Jij denkt dat je hier volgend jaar niet terugkomt, hè kind, maar dan heb je het mis. Jij zult er zijn... Tot dan!" En Oma Kol is opeens verdwenen tussen de braamstruiken. Diep in gedachten en een beetje geschrokken neemt Helen de bus terug naar de camping. Vanaf de bushalte rent ze in een ruk naar de caravan en ploft uitgeput op een van de klapstoelen. Gelukkig, ze is weer veilig terug in de bewoonde wereld. Wat een dag! Haar ogen dwalen door de voortent, langs alle vertrouwde spulletjes; de hengel van haar vader, het tennisracket van haar broer, het jeu de boules spel, de spiegel...

Over de camping klinkt een ijselijke gil. In de spiegel ziet Helen een meisje van ongeveer negen jaar oud, met wilde grijze haren, donkere ogen als brandende kolen en smalle rode lippen.

Precies een jaar later stapt er een meisje uit, bij de bushalte middenin het dorp. Een meisje met wilde grijze haren en donkere, fonkelende ogen en smalle rode lippen. Ze heeft een grote sporttas bij zich, en een kattenmandje met twee kleine zwarte poesjes. Rustig loopt ze naar de plek bij de braamstruiken, aan de rand van het bos.

illustratie: Wouda Koelewijn